

De la vida estant

El joc del «sí, però no»

No el coneixeu el joc del «sí, però no»? Ben segur que sí. Potser ara no hi caieu. Potser no us sona el nom. Potser vosaltres l'anomeneu d'una altra manera. Ja sabeu, però, que el nom no fa la cosa. Potser fins i tot el jugueu tan seriosament que encara no heu advertit que l'esteu jugant. Qui sap, tot pot ser.

El joc del «sí, però no» ho és molt de senzill. Massa. Està a l'abast de tothom. És d'abans i és d'ara. És de sempre.

Ben mirat, més que jugar-lo, el fem. El vivim cada vegada que no som el que diem que som.

Des del quilo que no fa mil grams i de l'hora de menys de seixanta minuts

fins a la paraula donada que se l'emporta el vent. Des de l'amistat com a font d'influència i dels mitjans d'informació que deformen fins al sí que no és sí i al no que no és no.

Des del governant que no governa tot fent la vista grossa i tolerant allò que li va bé fins a l'educador que no educa tot considerant que reïx quan aconsegueix fer-se simpàtic.

Des del socialista que ja no és marxista-leninista i el franquista que es desenten de Franco fins al comunista que abandona la dictadura del proletariat i la lluita de classes.

Des del polític, aferrissat contrari de

l'escola privada, sobretot si és d'inspiració cristiana, on hi porta, però, lliurement, encara que no gratuïta, tots els seus fills fins al revolucionari que, tot lluitant contra el capitalisme, viu, dels diners del poble, molt millor que el burges d'abans.

Des del demòcrata que dicta a l'esquena del poble i de l'estudiant que busca el títol, no pas el saber, fins al matrimoni que viu sense amor i al cristià que viu sense el Crist.

El joc del «sí, però no», ja ho heu descobert, té moltes variants. En totes, però, hi ha la mateixa constant: la recerca, apassionada, de les oportunitats que permeten contradir-se.

És la pràctica desvergonyida de la incoherència, la falta d'honestedat justificada, la conveniència de les dues cares, la utilitat de la doble vida, de la trampa, de l'engany.

Nadal està per caure. Tindrem més hores de lleure. El jugarem el joc del «sí, però no»?

Hi haurà pessebre, arbre de Nadal, cançons, tió, nades, missa del gall, neules, torrons, xampany i moltes coses més.

Sí, tot hi cap. Però, i prou? De debò que hi mancarà precisament l'essencial, allò que evitarà que el Nadal entri també en el joc del «sí, però no»?

Per què no canviem de joc? Perquè no juguem aquell altre, el del «sí, més que mai» o el del «no, més que mai»?

Resultat, diu? Que tots hi sortirem guanyant, no ho dubteu.

Consti, però, que tot plegat no passa d'una utopia, d'un somni, d'un deliri, d'un impossible. Adhuc, si voleu, d'una broma.

Prengueu-vos-ho així, altrament us espatllarà el joc. Ara, el Nadal. Demà, la vida.

I amb el Nadal i amb la vida, senyors, no s'hi juga. Que són sagrats.

Josep Cardús i Grau

ve de la pàgina anterior

El Comerç s'organitza

celona això fa ferum de multinacional, guardem-nos-en, i que han d'organitzar la propera campanya de Nadal, a dir veritat, gairebé aconseguiren adormir-nos, sols ens distregué el petit «show» d'obrir-se la pantalla amb una musiqueta de fons tot funcionant força al marge de l'organització.

Realment els parlaments d'en Santiago Pagès, i els dels tècnics, ens hi varen sobrar, es podrien haver llegit els Estatuts i tot hagués quedat més arrodonit.

Ja som als precis i preguntes, fins ara havien tingut la paraula els de dalt, ara tocava als de baix, de moment, tot era molt clar, molt còmode, molt senzill. Però, fins el moment s'havien obviat els costos. Les operacions d'aquest tipus solen ésser cares. Aquesta era precisament la primera pregunta. S'aclarí ràpidament la qüestió, i francament no es va trobar car, i amb l'enfocament que se li donà, certament a l'abast de tots. Després es varen anar desgranant diferents temes, fins arribar al que fou el més interessant. La Cambra de Comerç què és?, què fa? i qui hi pinta? En Santiago Pagès, la justificà tan bé com va poder, i parlà de la tasca portada a terme pel seu departament. Però, no parlà per res, tal com puntualitzà en Pi, de la manca d'informació, de la manca d'operativitat, de la manca de representativitat, acaparant tot el poder les grans societats anònimes i multinacionals, monopolitzant l'ús i l'abús dels nomenaments «a dedo». Finalment En Pagès va seguir amb la seva defensa de la Cambra, amb un final exaltat que digué textualment: «sí la Cambra és com és, la culpa és de tots Vostès». Posats a aclamar-ho tot, fins i tot aplegà uns quants aplaudiments, tal vegada eren els aplaudiments, que recull l'actor quan acaba una comèdia. I ací s'acabà l'Assemblea.

P. C.

GARCIA CUEVAS

JOIER

Llistes de Boda ■ Regals d'Empresa

Santa Anna, 2

Telèfon 870 04 85

Granollers